Пише: Александар Б. Ђикић
среда, 26 октобар 2011 14:12

Наше политичке и медијске перјанице нас већ годинама убеђују, неко више неко мање директно, да се оканемо Косова, и да кренемо у светлу европску будућност. Само кад не би било Косова, ми бисмо процветали, и постали високи лепи и плави. Не знам како, али изузетно успешно су под тепих ставили питање избеглог народа. Да не би Дика Мартија, под тепих би отишле и судбине киднапованих Срба. Мада ево за годину дана једино што се по том питању урадило је именовање неког америчког тужиоца да то истражи, што ће се завршити како се и све до сада завршавало када су САД и ЕУ бирале између Шиптара и нас. Шта је неколико стотина бубрега у односу на светлу будућност која нас чека, ако заборавимо на Косово!? Ситница.

А шта се све није чуло у вези са Косовом у последња три месеца, од када народ са севера Косова, покушава да купи предах држави, како би ова на миру осмислила да нешто уради у сопствену корист.

Кренуло се са тезом да на северу цвета криминал, а на југу цвеће. И то је кренуло од приштинских медија, оберучке прихваћено од корисника наших националних фреквенција и добара, да би се завршило акцијама НАТО и ЕУ, против „опасних криминалаца са севера“. Јунаци наше политичке сцене су се просто утркивали ко ће пре да осуди криминал са „севера“.

Чак ће нам и Мађари помоћи чим им „вратимо“ Војводину, али Срби са „севера“ неће па неће.

Министар војске изјављује да на „барикадама нису сви криминалци“. Па вероватно ни у Синг-Сингу нису баш сви криминалци, а на барикадама поготову нису. Али треба некако помоћи нашим западним пријатељима, зар не!? Ако неко мисли да је министар војске ненамерно направио лапсус, одмах ће га демантовати најкомпетентнији међу компетентнима, министар баш за Косово – Богдановић, који изјављује поводом убиства Миодрага Комадине ни пет ни шест: да се “напетост са севера може рефлектовати и на југ“. Дакле, Комадина је убијен, по Богдановићу, зато што је тамо неки Шиптар био исфрустриран што КФОР не може да обавља задатке, па је извукао пушку из кола, и убио га. Како је Богдановић то исконструисао, вероватно му ни самоме није јасно. У ствари радило се о класичном терористичком акту. Србин је дошао да посети своју

имовину коју му је Шиптар узурпирао, и то га је коштало главе. То је јасна порука хиљадама српских породица, да им повратка нема, а ни имовине. Овај пуцањ каже: „Покушате ли да дођете по своју имовину, она вам више неће требати“. Пуцањ у Комадину је класичан терористички чин, са јасном политичком поруком. То што у Београду неке „списатељице“ изједначавају ово убиство са било којим убиством у Београду је глупост, али сјајно медијски испеглана. Поражавајуће је то што по свему судећи они не праве лапсусе, они тако мисле!

Останком органа тзв. државе Косово, на Јарињу и Брњаку, довршиће се контуре једне моћне државе у балканским оквирима.

Таман се стиша први медијски плотун, испаљује се други. Он грми да се на Косово одлива толико новца, да се до сада могло направити туце коридора 10, 11, 12... Цифре су фантастичне, а повећавају се пропорционално удаљавањем од Таковске 10 (400 милиона евра годишње) а приближавањем булевару Зорана Ђинђића 64 (преко 600 милиона до милијарду евра годишње, у зависности колико је сати). Наравно, циљ је да се јавно мњење у Србији пресабере, и израчуна треба ли му Косово по ту цену. Баш бих се изненадио да неко провери те наводе, јер истина у овом случају ради за Србију.

Трећи плотун српских медија и квазиинтелектуалаца лансира се када се мало стиша други, а односи се на то да Срби на северу Косова жестоко раде против евроатлантских интегарција наше земље, и тиме што блокирају рад НАТО и ЕУ на Косову, угрожавају промоцију наше земље, која би у децембру од кандидата за кандидата требало да израсте у правог кандидата. Чак ће нам и Мађари помоћи чим им „вратимо“ Војводину, али Срби са „севера“ неће па неће. Чудан неки свет.

И коначно најзаглушујући је онај плотун који се тиче барикада, балвана, Книна и деведесетих. То је у ствари и најопаснији јер пренебрегава разлоге, због којих се Срби са „севера“ , смрзавају, излажу опасности по физички интегритет, будућност сопствених породица, зарад будућности суверенитета Србије.

Барикаде су само средство, вероватно последње, а можда и очајничко, како би се са „северних административних прелаза“, уклонило особље тзв. косовске државе. То се у нашим медијима упорно заобилази а фокусирају се балвани, барикаде, народ како игра коло поред истих и наравно покушава се асоцирати на „дведесете“ када су Срби били не

само лоши, већ најгори момци.

Једном се мора рећи, и понављати безброј пута где се год то може (а ретко се где то може у Србији):

Бити у комшилуку такве државе, неће бити нимало пријатно у наредним деценијама.

Останком органа тзв. државе Косово, на Јарињу и Брњаку, довршиће се контуре једне моћне државе у балканским оквирима. Без тога ње нема! Ова држава ће се простирати од Јонског мора до Копаоника и од Вардара па до Јадрана. Та држава би била лишена међуетничких спорова, јер би била етнички униформна. Према њој би нескривене симпатије гајило и муслиманско становништво са простора Југославије. Она би иза леђа имала најмоћнију силу на Балкану – Турску. И коначно она би имала за савезнике неке од најмоћнијих сила света. Бити у комшилуку такве државе, неће бити нимало пријатно у наредним деценијама.

Коме сада није јасно зашто Срби на барикадама морају опстати, и бити подржани од своје државе, нека се слободно смеје. Али ничега смешног ту нема.

А можда и има?! На пример смешан је Вук Драшковић. Од некога ко је секао турске барјаке заједно са рукама које их носе, предано тражио Чичу по Ади Циганлији и Равној гори, постао је неко ко Косово даје, па ако треба и још по нешто приде, и то ни мање ни више него на седници ГО ЛДП!?! Можда ми не знамо где је Чичин гроб, али да се он у њему сада окреће, то је сигурно.

И коначно, завршио бих речима Вука Драшковића (мислим, оног ВД), изреченим у изборној кампањи пред прве председничке изборе у Србији децембра 1990: „Не може бити говора о томе чије је Косово. Онај ко би желео то да промени, морао би се винути врло високо, чак до Светог Саве“. Е сад да ли мислите да се Вук винуо тако високо, чак до Светог Саве или се сурвао дубоко, дубоко, зависи од тога којој Србији припадате.